

Sophie McKenzie

meisje

VERMIST

JEUGDTHRILLER

Sophie McKenzie

Meisje vermist

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

Het nieuws

Het was zomervakantie en de school was gesloten. Ik had vrij en was onderweg naar mijn zus Lauren. Die was net weer terug in Londen nadat ze voor haar werk bij een advocatenkantoor vier maanden in Parijs had gezeten. Daar had ik haar wel willen bezoeken – haar vriend ging bijna elk weekend – maar van mam, Annie, mocht ik niet. Ze maakt zich altijd zorgen over mij... over ons.

Toen ik bij de flat van Lauren en Jam kwam en op de bel drukte, zag ik mijn gezicht weerspiegeld in het koperen bordje op de deur. Ik had lang haar, met een dikke pony die aan weerszijden van mijn gezicht mijn ogen omlijstte. Dat vond ik mooi, al zat Annie altijd te zeuren dat ik hem moest laten knippen.

De deur ging open en daar stond Jam. Lauren en hij zijn al samen sinds mijn zesde, dus voor mij is hij een soort grote broer.

‘Ha, Mo,’ zei hij met een brede grijns. ‘Hoe gaat het?’

‘Hoi.’ Ik lachte terug. ‘Prima, dank je.’ Ik lachte nog

steeds, terwijl ik bedacht of ik iets interessants te vertellen had. Waarom weet ik niet, want mijn hoofd zit altijd vol met allerlei dingen die ik heb gezien of gehoord, of waarover ik loop na te denken, en bij Jam voel ik me altijd erg op mijn gemak. Alleen is het soms moeilijk om de juiste woorden te vinden. Ik bedoel, ik ben dol op schrijven, en het is mijn grote droom om journalist te worden, maar met mensen praten is soms echt moeilijk.

‘Lauren is nog in de slaapkamer.’ Jam grijnsde nog steeds van oor tot oor. ‘Ze komt er zo aan.’

Ik liep naar de huiskamer. Op de schoorsteen stond een foto van pap. Hij is gestorven vlak voordat ik acht werd en nu ben ik vijftien. Vroeger had ik duidelijke herinneringen aan hem, maar die vervagen steeds meer. Ik weet eigenlijk niet meer zeker of de beelden in mijn hoofd het resultaat zijn van echte gebeurtenissen, van horen zeggen of van op foto’s gebaseerde fantasieën. Hoe dan ook, mijn herinneringen zijn vaag, meer een soort flitsen van dat ik bijvoorbeeld op de boot van pap ben, in Amerika, of dat ik met hem naar school loop en hij mijn hand vasthoudt. Als ik me paps gezicht voorstel, lacht hij altijd, net als op die foto. Maar ik weet dat dat niet waar kan zijn, niemand lacht altijd.

‘Mo?’

Ik draaide me om. Lauren stond bij de deur, de onderste helft van haar lichaam verborgen achter de bank. Ze lachte, maar haar grijns was minder breed dan die van Jam. Hij leek eerder voort te komen uit opwinding, alsof er iets was wat ze me heel graag wilde vertellen.

Ik keek haar aan. Iets aan haar was anders. Haar huid.

Lauren is knap, met helderblauwe ogen die haar hele gezicht doen stralen en ze heeft lang, donker haar, net als ik. Dat was nog altijd zo. Wat was er dan anders? vroeg ik me af. Kwam het doordat het blauw van haar shirt de kleur van haar ogen zo goed deed uitkomen? Nee, het was meer, het leek wel alsof ze van binnenuit straalde. En toen stapte ze achter de bank vandaan en zag ik waarom ze er zo anders uitzag. Ik staaarde naar haar buik. Die was hoog en rond en dik.

‘Je bent zwánger!’ Mijn mond viel open.

Jam verscheen in de deuropening. Hij lachte, net als Lauren.

Ik staaarde nog steeds naar haar buik. In de blauwe tuniek die ze aanhad, stak haar buik boven haar slanke benen naar voren. Ik wist niet veel van baby’s, maar Lauren zag eruit alsof hij er elk moment uit kon komen.

Nog steeds lachend stak ze haar armen uit. Ik liep naar haar toe en knuffelde haar. Haar buik voelde hard en stevig aan tussen ons in.

‘Ik ben al 36 weken,’ zei ze. ‘Eind augustus ben ik uitgerekend.’

Zesendertig weken? Dat was... al acht maanden, wat betekende dat ze al zwanger was geweest voordat ze naar Parijs vertrok... voordat ze vier maanden geleden afscheid van me had genomen. Ik deinsde achteruit.

‘Waarom heb je me dat niet eerder verteld?’ riep ik. Meteen had ik er spijt van. Niet zozeer van wat ik had gezegd, maar vanwege de klagerige, boze toon.

Niet zo scherp, Madison.

De lach op Laurens gezicht verdween.

‘Toen wilde ik het nog niet tegen mam of Annie vertellen,’ antwoordde ze.

Ik knikte. Dat begreep ik wel. Lauren was als peuter geadopteerd en ergens anders opgegroeid. Zij heeft twee moeders en met geen van beiden een makkelijke relatie. Dat is een van de redenen dat wij zo hecht met elkaar zijn. Ik begreep wel waarom ze niet tegen haar adoptiemoeder of tegen Annie had verteld dat ze zwanger was. Die twee konden ieder op hun eigen manier nogal dominant zijn. Maar waarom had ze het niet tegen mij verteld?

Kennelijk zag Lauren de vraag in mijn ogen.

‘Omdat ik het nog niet tegen de anderen wilde vertellen, wilde ik ook niet dat jij het geheim moest houden,’ legde ze uit.

‘Oké.’ Het moest nog tot me doordringen. Mijn grote zus kreeg een baby. Dat betekende dat ik tante werd. En Lauren en Jam werden ouders. Ik wiep een blik op Jam. Hij stond nog steeds te stralen.

‘Is het niet geweldig?’ zei hij, terwijl hij zijn arm om Lauren sloeg. Toen betrok zijn gezicht. ‘Ben je niet blij voor ons, Mo?’

Weer moest ik iets wegslikken. Afgezien van Lauren is Jam de enige die mij Mo mag noemen. Ik was er altijd van uitgegaan dat wij met ons drieën een heel bijzondere relatie hadden. En nu realiseerde ik me met een schok dat er iemand tussen zou komen.

Ik stond ongemakkelijk op mijn lip te kauwen. Lauren was voor mij meer dan een zus. Wanneer Annie weer zo ongerust en overbezorgd deed, was zij er altijd voor me, vol medeleven, met die betrouwbare en grappige Jam op

de achtergrond. Gingen ze meer van dit baby'tje houden dan van mij? Het antwoord trof me als een klap in mijn gezicht. Natuurlijk zouden ze er meer van gaan houden dan van mij. Zo'n lief, klein...

'Natuurlijk ben ik blij!' Ik dwong mezelf te glimlachen. 'Weten jullie al of het een jongetje of een meisje wordt?'

'Nee,' zei Jam. 'Dat wilden we niet weten.'

Lauren pakte mijn hand vast. 'Jij bent de eerste van de hele familie tegen wie we het vertellen. En... als het kindje er is, willen we dat jij peettante wordt, Mo.'

'O.' De glimlach leek wel op mijn gezicht vastgeplakt, maar vanbinnen kon ik wel huilen. Ik was superegoïstisch, dat wist ik wel, maar ik kon er niets aan doen. Ik was altijd zo bijzonder geweest voor Lauren. En nu zou dat voor altijd veranderen. 'Oké, natuurlijk, bedoel ik. Ik weet niet of ik een goede peettante zal zijn, maar ik zal mijn best doen.'

Ik hoorde hoe vlak en mat mijn stem klonk en ik had de pest in dat ik niet wat vrolijker klonk. Lauren starde me aan alsof ze wel in de gaten had dat er iets mis was. Haar kennende, zou ze daar ook naar vragen. Maar net op dat moment ging de bel.

De ontdekking

Jam, die het dichtst bij de deur stond, verdween de gang in. We hoorden hem de voordeur openen en daarna een vertrouwde stem.

‘Lieverd.’ Het was Carla, Jams superexcentriek moeder.

‘Ze is te vroeg.’ Lauren keek geërgerd. ‘Ik vertel haar nog niks voordat mam en Annie er ook zijn.’

Geschokt keek ik haar aan. Ik wist niet dat ze alle volwassenen had uitgenodigd. Maar Lauren merkte het niet. Ze had het te druk met in de keuken verdwijnen.

Carla zeilde de kamer binnen. Ze had een of andere veelkleurige poncho aan en om haar hoofd een lange, zijden sjaal gewikkeld. Er piepten een paar grijze haren onderuit.

‘Madison, lieverd.’ Carla kwam op me afgerend en kusste me een paar keer in de lucht.

‘Hallo,’ zei ik ongemakkelijk.

‘Waar is Lauren?’

‘In... eh, de badkamer, geloof ik.’ Ik keek naar Jam, die aarzelend in de deuropening stond.

‘Ik ga wel even kijken,’ zei hij, duidelijk opgelucht om bij zijn moeder weg te kunnen komen.

Ik ging op de bank zitten naast Carla, die me begon te vertellen dat ik een ziekelijk aura had. Ik liet haar maar praten. Ik voelde me verschrikkelijk. Lauren had gemerkt dat ik niet blij was met de boodschap dat ze een baby kreeg. En niet blij zijn was zo ongeveer het ergste wat je als zus kon doen.

Er gingen tien lange minuten voorbij waarin Carla aan één stuk door tegen me praatte. Toen kwam Jam weer binnen en begon ze hem te vragen naar zijn werk en of hij wel gezond at. Nog steeds geen teken van Lauren. Uiteindelijk ging de bel nog een keer en liet Jam Annie binnen. Ik stond op toen ik haar de kamer zag binnenschuifelen.

‘Hoi, Annie,’ zei ik.

Annie keek me met betraande ogen aan. Ik wist niet of ze overstuur was doordat ik haar bij haar voornaam noemde, in plaats van ‘mam’, of vanwege onze ruzie van vanochtend over het opruimen van mijn kamer. We hadden altijd goed met elkaar kunnen opschieten, maar de laatste tijd werd ze steeds irriteranter en wilde ze de hele tijd weten wat ik deed en met wie ik omging. Ze liet me geen moment met rust.

Ongeveer een halfjaar geleden ben ik haar Annie gaan noemen. Dat is vooral om haar aan het verstand te peuteren dat ze me als een volwassene moet behandelen, maar ook wel een beetje omdat Lauren haar zo noemt. Annie is dus wel haar biologische moeder, maar voordat Lauren met ons, haar echte familie, werd verenigd had ze haar adoptieouders altijd ‘pap’ en ‘mam’ genoemd.

‘Hallo, Madison, schatje,’ zei Annie, haar handen zenuwachtig voor haar gezicht wapperend. ‘Jij bent er dus ook... We hadden best samen kunnen komen als je dat gewild had.’

Ik staaarde naar mijn schoenen.

‘Waar is Lauren?’ Dat was Lydia, Laurens adoptiemoe-der. Ze moest zijn binnengekomen zonder dat ik haar had horen aanbellen. Lydia is een stuk ouder dan Annie en ze heeft een scherp, spits gezicht en strenge, grijze ogen. Vroeger was ik een beetje bang voor haar, maar nu vind ik haar wel aardig. Ze behandelt me tenminste niet als een kind.

Lydia, Carla en Annie begonnen met elkaar te babbel-ten. Ze hadden duidelijk geen idee waarom Lauren hen al-lemaal samen had uitgenodigd. Ik geloof niet dat ze echt heel goed met elkaar kunnen opschieten, maar ze deden hun best. En toen verscheen Lauren in de deuropening. Ik zag haar het eerst. Ze gaf me een knipoog en schraapte haar keel.

Het hele stel moeders keek tegelijkertijd op. Annie hap-te naar adem en Lydia sprong op.

‘Wat is dát nou?’ riep Lydia uit. Alle kleur was uit haar gezicht verdwenen.

‘Ik krijg een kind, mam,’ zei Lauren uitdagend.

En toen brak de storm los. Iedereen begon tegelijker-tijd te praten.

‘Waarom heb je me dat niet verteld?’ Dat was Annie, die in tranen uitbarstte. ‘O, schatje, je bent pas drieën-twintig, dat is nog zó jong.’

‘Hoe ver ben je?’ wilde Lydia weten. ‘Wat zegt de dok-ter?’

‘Ik ken een geweldige zwangerschapsdrank die je móét proberen, een fantastisch aftreksel van pijlwortel en bramen,’ riep Carla erdoorheen.

Op de een of andere manier slaagde Lauren erin ze allemaal antwoord te geven, maar de vragen bleven komen.

‘Hoe ga je dat redden? O, schatje, een kind krijgen is een hele opgave.’

‘Hoe ga je dat doen met je baan? Ga je daarna weer werken?’

‘Yoga is de beste zwangerschapsgym die er bestaat. En ik heb een stel geweldige meditatie-cd’s voor je.’

‘Zo is het wel genoeg,’ klonk Jams stem vanuit de deuropening. ‘Nu even geen vragen meer.’

Iedereen hield op met praten. Jam liep naar Lauren en sloeg zijn arm om haar schouders. ‘Ik weet dat we nog jong zijn,’ zei hij, terwijl hij de vrouwen aankeek. ‘Maar er zijn mensen die nog veel jonger een kind hebben gekregen. We redden het wel. We blijven alle twee werken en we gaan alle twee voor de baby zorgen. Ik kan het prima combineren met mijn werk als leraar. Het komt allemaal dik in orde.’

‘Natuurlijk, Jam.’ Lydia lachte. ‘Het is fantastisch nieuws.’

Toen begonnen ze elkaar allemaal te knuffelen en vervolgens belde Lauren haar adoptievader, die op reis was voor zijn werk. Ik keek naar Annie. Ze was nog altijd in tranen en depte haar ogen met een zakdoekje. Ik zei dat ik naar de wc moest en glipte de kamer uit. Ik bleef veel langer in de badkamer dan nodig was. Ik was nog steeds overstuur en voelde me heel egoïstisch. Uiteindelijk haal-

de ik een paar keer diep adem, kwam de badkamer uit en liep naar beneden. Toen ik vlak bij de huiskamer was, hoorde ik Lauren zeggen: ‘Het gaat allemaal prima. Ik zwem elke dag, ik heb het zwangerschapsboek van Chelsey Barton, dat is echt te gek, en –’

Annie zei iets wat ik niet kon horen. Ik ging wat dichterbij de deur staan.

‘Ja,’ zei Lauren en in haar stem klonk irritatie door. ‘De zwangerschapsonderzoeken zijn al gedaan voordat ik naar Parijs ging. Het kind is kerngezond.’

‘Maar... maar Lauren,’ ging Annie bezorgd verder. ‘Er zou iets... een probleem met je biologische vader kunnen zijn. Iets waar we niets van weten.’

Ik verstijfde. Waar had ze het over? Was er iets wat wij niet van onze vader wisten?

‘Ik weet zeker dat alles in orde is,’ zei Lauren. ‘Ze hebben dat sperma toch wel gescreend voordat ze het aan je doneerden.’

Huh?

‘Maar tegenwoordig kunnen ze veel méér onderzoeken,’ zei Annie.

‘Ik begrijp niet zo goed wat Lauren daar nu nog mee opschiet,’ zei Lydia vinnig.

‘Precies, dus heeft het geen zin om je daar zorgen over te maken,’ voegde Jam eraan toe.

‘Maar ik maak me wél zorgen,’ hield Annie vol. ‘Een zaaddonor kan wel van alles mankeren.’

Zaaddonor?

‘Dan zouden Madison of ik toch ook wel iets mankeren,’ sputterde Lauren tegen.

Madison. *Ik?* Wat had ik te maken met een zaaddonor? Wat had Lauren daarmee te maken?

‘Dat we niet alle medische gegevens van onze biologische vader hebben, wil nog niet zeggen dat Mo of ik geen gezonde kinderen kunnen krijgen,’ zei Lauren. ‘In vredesnaam Annie, kunnen we het ergens anders over hebben?’

Annie snifte. Ik greep me vast aan de muur. Mijn benen trilden, mijn hart bonsde. Met één stap stond ik in de deuropening. Nu zagen de anderen me. Annies hand schoot naar haar mond. Ze wist dat ik het gehoord had.

‘Alle Jezus,’ mompelde Carla.

‘Mo?’ Lauren kwam naar me toe.

Ik staaarde haar aan. Mijn hoofd tolde. Ik kon niet geloven dat het waar was. Maar de uitdrukking op het gezicht van mijn zus maakte me duidelijk dat het wel degelijk waar was.

Ik draaide me om naar Annie. ‘Dus je hebt tegen me gelogen?’ zei ik. ‘Over pap.’

‘Nee.’ Annies mond trilde. ‘Hij was wel je vader, alleen...’ Ze keek naar de vloer.

‘Alleen niet biologisch.’ Lauren deed een stap naar voren. ‘Mo?’

Maar ik wachtte de rest niet af. Ik draaide me om en vluchtte weg door de gang, de voordeur uit en de straat op.

Lees verder in *Meisje vermist*.

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Missing Me*

Verschenen bij Simon & Schuster

© 2016 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2017 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jeske Nelissen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4275 8 (e-book 978 90 261 4276 5)

NUR 284, 285